

de europæiske forhold. For nu bare at tage EU, hvor EU kunne gå ind at gøre noget og meget mere, end de allerede gør. Man fortjener nemlig overalt i Europa et bedre arbejdsmiljø. Og sådan kan vi fra dansk side selvfølgelig være med til at hive det op på vores niveau. Danmark skal jo være et foregangsland, for nu at bruge det udtryk, som regeringen har forsøgt at gøre til deres motto i den pjece, som skatteyderne har betalt.

Vi mener ikke – og det vil jeg godt pointere – at der er grund til at male Fanden på væggen. Vi tror faktisk ikke engang på Fanden i denne her forbindelse. Vi er optimister, og vi har tiltro til, at arbejdsmarkedets parter selv har incitament til og interesse i at løse det her forhold, for her er tale om yderligere forbedringer i forhold til, hvor vi har været, og der er altså tale om en enorm udvidelse.

Jeg vil så lige henvise til de tal, som fremgår af arbejdsministerens redegørelse, som vi jo også lige har hørt om, hvor tallet for alvorlige arbejdsulykker er faldet med over 1.000 i gennemsnit og antallet af arbejdsulykker over en periode er faldet.

Som sagt, og det kan vi jo også forstå her, er vi alle sammen enige om, at én dødsulykke er én dødsulykke for meget. Selvfølgelig er vi enige om det. Men man kan jo ikke lukke alle arbejdspladser for at gøre dem sikre. Det ville være at slå patienten ihjel i stedet for at kurere sygdommen. Der skal altså være balance i tingene.

Selvfølgelig har arbejdsgiveren en kolossal forpligtelse til at sørge for, at der er et ordentligt arbejdsmiljø, og jeg er enig, når den socialdemokratiske ordfører, hr. Poul Erik Dyrlund, siger, at der på mange små arbejdspladser mangler den ihærdige indsats, mangler viljen til at gøre noget. Der er 260.000 selvstændige, og der er mange af dem, som ikke har en forståelse for, at et godt arbejdsmiljø også økonomisk vil være til gavn for dem. Selvfølgelig har de da en interesse i, at deres medarbejdere har nogle gode forhold, og dér må man ved hjælp af en intensiv pædagogisk indsats sørge for, at de får nogle bedre vilkår.

Dér har vi tiltro til, at vi i de igangværende forhandlinger med arbejdsministeren om en ny arbejdsmiljølovgivning kan sikre, at der kommer nogle ordentlige instrumenter og redskaber ind, som på en frivillig måde gør, at de små arbejdsgivere også får en interesse i lokalt at gøre noget for arbejdsmiljøet i de mange små virksomheder.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Det, jeg gerne vil beskæftige mig lidt med, er et emne, som også fru Charlotte Antonsen var inde på, nemlig det her med det individuelle ansvar.

Dér, hvor jeg ser nogle problemer i den her ansvarsplacering, er, når vi taler om det juridiske ansvar. For det er vel ikke sådan, at vi skal derhen, hvor en gruppe lønmodtagere kan blive pådraget en bøde, fordi de ikke går med de hjelme, som arbejdsgiverne ikke vil købe hjem til dem? Eller er det sådan, at hvis der på en virksomhed bruges kræftfremkaldende stoffer, selv om man udmærket godt ved, at man kan anvende erstatningsstoffer, som ikke er nær så farlige, og hvis medarbejderne påpeger det, skal de så have en bøde, fordi arbejdsgiveren ikke vil købe de her ting hjem?

Jeg tror, det bliver rent cowboyland, hvis vi på en eller anden måde begynder at skille det her ansvar ad. I den socialdemokratiske gruppe kan der ikke herske nogen tvivl om, at der kun er én part, der kan have et objektivt ansvar, og det er arbejdsgiveren, den person, der har ansatte på lønninglisten.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Selvfølgelig har lønmodtageren også en interesse i at sørge for, at vedkommende overholder arbejdsmiljøet. Jeg synes ikke, at det eksempel, som den socialdemokratiske ordfører bragte på banen er rimeligt. Jeg tænker på det med hjelme, og om lønmodtageren har et ansvar, hvis arbejdsgiveren ikke har købt hjelmene hjem. Man må selvfølgelig sørge for at putte det ind i den rigtige dimension og i de rigtige proportioner. Vi siger i lovgivningen, at man kun må gå over for grønt lys, men hvis lyskrydset ikke virker, så må man jo kigge sig for. Og sådan må den almindelige fornuft jo altså også gælde ude på arbejdspladsen.

Hvis der er nogle hjelme ude på en byggeplads, så må der selvfølgelig være nogle konsekvenser, hvis vedkommende ikke går med hjelm. Det er det, vi taler om. Det er ikke et spørgsmål om at tage det objektive ansvar væk fra arbejdsgiveren, for arbejdsgiveren sidder jo med ansvaret i sidste ende. Det er jeg fuldstændig enig med den socialdemokratiske ordfører i. Men man kan godt sørge for at delagtiggøre arbejdstageren, lønmodtageren i noget af det ansvar, f.eks. at han går med hjelm, at han går med sikkerhedssko og alle de andre ting. Det er dét, det handler om.